

Mèxic D.F., 18 d'agost del 1962

Pare: amb data d'avui, he escrit a l'Angel dient-li que, abans de fi d'aquest mes, necessitaré pagar almenys l'import de dos passatges (476 dòlars) perquè la reservació que tenim feta sigui en ferm. El senyor Marinell i jo m'assegura que ell aconseguirà que m'esperin fins a fi de mes, però crec que seria bo que vostè en parlés amb l'Angel, per veure com es pot fer la tramesa de diners.

Estimats pares i Joan: no em perdono que els meus dubtes i capficaments els hàgin hagut de preocupar. Bé: no seria just parlar de dubtes, ja que tot va endavant; tenim (com vaig dir-los) feta la reservació per a la motonau "Covadonga", que surt de Veracruz el dia 10 d'octubre. Sabem, fins i tot, el número de la nostra cabina, que és el 24. Ja tinc resolt el traspàs del despatx i els passaports s'estan tramitant i pensem tenir-los dins de pocs dies.

No sé si el "Covadonga" és considerat entre els bons vaixells de la Transatlàntica. Això ho podrà aclarir en Vidal. Si poguéssim, sortiríem abans i tot, però tenim els nens dels Messeguer a casa i fins a la seva tornada estem lligats. Un lligam justificat, si més no, pel fet que en Messeguer és qui ens deixarà els diners per al viatge. Per cert que ara se li ha de plantejar la qüestió, ja que la Companyia demana anticipar una part del cost dels passatges.

La perspectiva d'anar a residir a la Floresta ens ha engrescat a tots. Ens plauria d'una manera particular, ja que estem una mica cansats de les ciutats grans i els 28 minuts que hi ha de la Floresta a la Plaça de Catalunya ens semblen cosa de no res, acostumats a les distàncies de Mèxic. Tant debo que ho poguessin resoldre en aquest sentit...

La filla petita d'en Peypoch, la Irene, que es prepara també per anar a residir a Barcelona, ens deia que li agradaria anticipar el seu viatge i fer-lo en la nostra companyia. Depèn del que disposi el seu pare. A nosaltres ens donaria una gran satisfacció, ja que tant els nens com la Rosa i jo l'estimem molt. A veure què dirà el seu pare...

Ja veuen que si alguna vegada deixo anar paraules injustificades, s'ha d'atribuir exclusivament als meus nervis pocasoltes. Estem decidits, emocionats, il·lusionats, plens de somnis i de projectes. En realitat, tot va per bon camí i no hi ha motius d'impaciències ni de preocupacions. No deixem pas escolar el temps en va: he fet ja una colla de viatges a la Universitat per a retirar els certificats d'estudis del Raimon; trec còpies de cada fe de baptisme dels nens per a fer-les protocolitzar notarialment (així com actes de naixement i matrimoni nostre), arreglant i prevenint tot el que bonament puc prevenir i arreglar. Ara seria també per a nosaltres una ruïna moral el sol fet de pensar a desdir-nos. Aquestes darreres setmanes d'estada a Mèxic són les que ens pesen més,

perquè ja ens sentim amb un peu a fora. A més, el malson kafkià d'arreglar papers, tractant-se de funcionaris mexicans és una veritable odissea, de la qual, però, ens anem sortint feliçment.

Les disposicions fiscals espanyoles per a estrangers que va enviar-me el pare, em són d'una gran utilitat. M'ha sorprès particularment (i d'una manera molt agradable) el baix que és l'impost sobre la renda, en comparació amb el que estic pagant a Mèxic. Ve a ésser un 1 per cent, en contrast amb el cinc per cent que pago aquí, augmentat per tot de petites tràmpeques que paren constantment un núvol d'inspectors sense gaires escrúpols.

Voldria adormir-me i despertar el dia que, a Bilbao, vegi el pare esperant-nos. I després abraçar la mare, i el Joan! Demano a Déu, cada dia, que ens permeti aquesta felicitat i sé que la mare ajunta les seves oracions a les meves. Espero amb una enorme il·lusió veure l'alegria de vòstès en conèixer els seus néts, l'alegria d'ells per tenir els avis. I el gòig infinit de retrobar la pàtria! Hi hem pensat tant, durant tants anys, que no ens en sabem avenir. De fet, les temences que endevinen en les meves paraules, són degudes a que es pogués frustrar el nostre propòsit. No ho atribueixin pas a res més.

Mare estimada: m'he recordat sempre, sempre, dels plats que em feia, dels que vostè sabia que m'agradaven; encara li tornaré a donar feina... Ja veurà com els nens, de tan sentir-ne parlar, la coneixen i l'estimen i que l'estimaran molt més encara. De fet, sempre he cregut que no hi ha una infantesa completa sense els avis i als nens els han fet falta. Això, doncs, l'ha d'animar i rejuvenir, puix que si Déu vol ens esperen moments de tota aquesta felicitat que no hem pogut fruir. Quantes coses ens hem d'explicar!

Si tinc temps, treballaré amb entusiasme en la novel·la el tema del qual he esboçat al pare. Parlo, és clar, de quan ens trobem a Barcelona, perquè aquí, i durant aquests tràfecs, no em veig amb cor d'escriure ni una ratlla. Penso que podria ser la millor solució, si l'encert i la sort m'acompanyaven, per a liquidar aviat el deute contret amb en Messeguer i, a més, una bella manera de consolidar la meua carrera literària.

Es realment una mica estrany que l'Angel i la Quimeta prosseguissin la seva excursió, estant l'àvia en trànsit de mort. Era, però, una circumstància de tots esperada i això, als ulls d'algú, pot constituir un atenuant. En fi: cada cap és un món. També crec que està greument malalt el germà d'en Peypoch i esperaven un desenllaç fatal d'un moment a l'altre; el seu viatge, tan ple d'alegries al principi, s'haurà aigualit, per dues morts que, a desgrat d'estar previstes, els han hagut d'entristir.

Esperem amb més il·lusió que mai les pròximes cartes, per saber

si ja han pogut resoldre l'afer de la "nostra" casa i per si en Messeguer ha concretat ja la qüestió del préstec. A finals d'aquest mes necessitarem avançar almenys l'import de dos passatges (com a garantia de reservació) i ens caldran -tots o en part- els diners oferts. I, pares estimats, no es preocupin pels alts i baixos de les meves paraules. La decisió està ben presa i pels passos que hem fet aquí ja no podem -ni volem!- tornar endarrera. Una forta abraçada de tots nosaltres, anticipació de les que, si Déu vol, ens podrem donar aviat